

1) Система не є досконалою, потребує уваги не однієї компанії для розробки специфікацій. Хоча науково-технічний прогрес не стоїть на місці, ця галузь є досить необізнана. Винятково для прибережних регіонів та сейсмічно-активних зон, там, де природа показує своє обурення на промислову діяльність людства не за одне століття. Для багатоквартирних, багатопверхових житлових будівель винайдено мало прикладів, що не скажеш про однородні будинки.

2) Так, винайдено немало проблем, викликаних різними стихіями і з ними вміло намагаються боротись, але вся робота починається за терміновою необхідністю, неякісно, аби врятувати занедбані стани будівель не кращими способами. Поставлене питання, але без відгуків завчасно.

3) Грунтом для створення будівель на опорах не є пуста ділянка. Це і можливість реставрації об'єктів, як малої масштабності, так і величезних комплексів на схилах і т.д.

4) Стілкові будинки допомагають їм дрібниціям : зберігають вічну мерзлоту, не впускають в свої конструкції паразитів. Пілінги, у свою чергу, можуть бути різних конфігурацій, міцніші за інші пропозиції, стійкіші до викривлення та рентабельніші.

5) Будинки на опорах забезпечені міцністю навіть проти ураганів, землетрусів. Маючи можливість облаштування відкритого простору під ними, доречно використовують будь-який об'єм, залишаючи при цьому "підвальний" простір при денному світлі.

6) Крім додаткового житлового простору, це забезпечує в своїх регіонах прохід тильних потоків вітру під будинком. Крім того, порятунком від повені, урагану. Вантажівки можуть проходити повз будинок, точніше під ним, та навіть приймати це місце для стоянки. І що не менш важливо, це екологічно чисто та естетично привабливо.

Список використаних джерел:

1. URL: https://studopedia.ru/20_55316_yuridichna-adresa-budinku.html

Дуркало О.В.

студентка,

*Навчально-науковий Інститут мистецтв
Прикарпатського національного університету
імені Василя Стефаника*

СЦЕНІЧНИЙ КОСТЮМ ЯК НЕВІД'ЄМНИЙ ЕЛЕМЕНТ ХУДОЖНЬОГО ОБРАЗУ АКТОРА-РОЛІ

Театр – це місце, де переплітаються епохи, події, втілюються креативні ідеї, народжуються цікаві персонажі. Упродовж останніх років театральне мистецтво користується неабиякою популярністю серед людей різного віку. Сучасні театральні постановки пропонують глядачу поринути у дивовижний

світ перевтілень, духовно очиститись після перегляду вистави. Приходячи в театр, ми, звичайно ж, звертаємо увагу на акторську гру. Не залишаються поза увагою й інші аспекти. Костюми, декорації, музичне оформлення – усе разом і створює ілюзію реального життя у сценічному просторі. Театральний костюм – це складова сценічного образу актора, це зовнішні ознаки й характеристика персонажа, що допомагають перевтіленню актора; засіб художнього впливу на глядача. Для актора костюм – це матерія, одухотворена змістом ролі. Костюм є дзеркалом внутрішнього світу персонажа, частиною загального дзеркала вистави, дзеркала життя, дзеркала, в якому глядач бачить і частинку себе [1].

Костюм в історії театру всіх народів бере початок у ритуальних танцях та обрядах. У класичному театрі Сходу костюми мали символічний характер. Особливістю східного театрального костюма крім його яскравості і символіки є його трансформація, що відбувається на очах у глядачів – у театрі не та кабуки використовується техніка «хінуки» (верхній костюм за допомогою спеціальних мотузочок падає, відкриваючи інший одяг) та прийом «буккаери» – коли костюм на акторі вивертається іншою стороною. Театральний костюм в Європі вперше з'явився в Стародавній Греції. Він повторював як побутовий, так і обрядовий тогочасний костюм. Враховуючи величезні розміри давньогрецьких театрів, актори для більшої виразності одягали на обличчя маски, взували взуття на високих підсошвах – котурнах. В середні віки костюм залежав від характеру вистав. В костюмах мораліте і фарсів, а також в костюмах гістріонів широко використовувався силует і крій костюма того часу. З другої половини XVI століття в театрі поширився аристократичний і блазенський костюм. З середини XVII століття в Європі панувало два напрями: обов'язкова для трагедії стилізація античного костюма та реалістичні тенденції, що виявились у прагненні до історичної та етнографічної точності. Історія східнослов'янського театрального костюма почалася з мистецтва скоморохів. Повторюючи силует крою костюмів селян і міської бідноти, одяг скоморохів відрізнявся більшою яскравістю, «блазенськими» деталями – латками на колінах та ліктях, різнокольоровими поясами, ковпаками з довгими шликами, що прикрашались дзвіночками, тощо. Умовно-алегоричні костюми були властиві виставам шкільного театру (XVI ст.). Атрибутика, що доповнювала костюм цього театру, мала спільні риси з атрибутикою та зовнішнім виглядом персонажів містерій, українського вертепу. В XVII столітті відбувся перехід від алегоричного до театрального костюму містерій до умовного костюму доби класицизму. З кінця XIX – початку XX століття, відповідно до системи Станіславського, театральному костюму почали надавати великого значення як вагомому елементу у створенні сценічного образу, що відповідає епосі, середовищу, реалістичній спрямованості вистави в цілому. На початку XX століття костюм стає справжнім витвором мистецтва. Режисерські інновації в театрі започаткував Лесь Курбас і його однодумці В. Василько, Б. Тягно, Г. Юра, В. Скляренко, М. Терещенко, М. Фореггер шляхом запровадження нового репертуару, переосмислення української класики, ролі актора. Курбас беззастережно руйнував звичні штампи сприйняття, виводив його за межі традиційного замкненого простору. З історії театрального костюму ми бачимо,

як серйозно відносилися до цього виду мистецтва художники, тому важливість театрального костюму в мистецтві не підлягає сумнівам, це – важлива частина вистави, адже він найбільше пов'язаний з персонажем. Не варто забувати, що костюм є зовнішнім вираженням характеру персонажа, невід'ємною частиною сценічного образу і створює особливу атмосферу навколо акторів, важливу не тільки для виконання ролі, але і для глядачів. Нерідко є риси персонажу, залишені у підтексті п'єси, глядачі дізнаються про них з костюму і окремих його деталей. Іноді костюм має зливатися з образом, створюваним актором, але буває і так, що він виступає протилежністю персонажа. Наприклад, на самому початку вистави, ми бачимо актора, який зображає добру людину, веде себе пристойно, але костюм його насторожує глядача і дійсно, до кінця вистави він виявляється лиходієм або зрадником. Актор з'являється і публіка має одразу побачити, хто перед нею. Актор створює художній образ з метою впливу на глядача, викликаючи у ньому відповідну реакцію [2].

Існує п'ять основних площин театрального костюму: історична (епохи, століття, періоди, роки. Історія речей і явищ вивчається з точки зору належності до того чи іншого часу. Увага концентрується на стилістичних особливостях костюму), природна (тут найбільш яскравий поділ відбувається на два полюси – Захід-Схід. Звичайно ж, відмінності виходять далеко за межі географії. Поділ відбувається за простою схемою: континенти, країни, регіони, міста, міські квартали), кліматична (за рахунок того, що однією із перших функцій костюму був захист тіла від різноманітних природних впливів, костюм, перш за все став розрізнятися за пристосуваннями до різних кліматичних і природних умов), етнографічна (етноси, народи, племена, обряди, звичаї), естетична (ієрархія стилів, зміна мод, т.і) [3].

Напевно, кожен із нас хоч раз замислювався, як створюється костюм, який іноді говорить про героя без зайвих слів. Гудзик, хусточка, сукня чи фрак – ніщо не є випадковим на сцені. За лаштунками театру постійно вирує творчий процес – наполеглива праця по підготовці усіх деталей. Герой на сцені – не тільки плід авторської уяви чи фантазії. У кожній виставі обов'язково головний режисер та художній керівник вибудовують своє творче бачення, власний образ. Саме вони й придумують деталі, які створюють колорит театрального дійства. Спершу втілення творчих задумів відбувається художником з костюмів: створюються ескізи вбрання на кожну виставу. Впродовж репетиційного періоду пошивний цех «підганяє» костюми за індивідуальними мірками для кожного актора. На фінальній стадії підготовки до вистави та на генеральній репетиції актори виходять на сцену уже в костюмах, щоб відчувати кожну деталь образу, з'єднатися з ними. Свою частину роботи, кропітку та творчу, майстерно виконують у пошивному цеху. Якщо режисери в костюми вдмухують живий дух, то тут з'являється «тіло», ретельно шиється кожна деталь, кожен рядок, кожна петелька. Найскладнішими по техніці виконання, але дуже цікавими з точки зору творчості і праці, є історичні костюми, які створюють атмосферу епохи. Вони масивні, яскраві та виразні, і такі ж монументальні, як самі образи. Важлива роль і в костюмерів, які стежать за костюмами, готують їх до вистави. Театральний костюм може нести в собі

бутафорські деталі, маски людей і звірів. У сучасному українському театрі ми спостерігаємо доволі цікаве втілення етнічного костюму. Умовність, до якої вдаються художники при подачі етнічного костюму, не означає зневагу до спадщини, це радше пропозиція до нового її прочитання. Так, наприклад, у виставі київського Театру імені Івана Франка «У неділю рано зілля копала» (реж. Д. Чирипюк, 2009) художник по костюмах Л. Нагорна використовує грубі ткани фактури, що за допомогою кольору, фактури, технології виготовлення передають відчуття гуцульського костюму і колориту. Це, у свою чергу, народжує асоціацію з весняним пейзажем у горах, де спалахують різнокольорові барви-акценти, серед яких зрештою з'являється шапочка героїні, що немовби розквітає червоними, жовтими, фіолетовими, темно-синіми квітами. З одного боку, ми спостерігаємо тут імітацію гуцульського весільного костюму, а з іншого – саме таким чином створюється необхідна у виставі напруга, що відбиває внутрішній емоційний стан героїні. Актори, які грають одну і ту саму роль в одному й тому самому костюмі, зазвичай представляють глядачеві власне бачення і відчуття сценічного образу. І це також не рідко позначається на театральному костюмі: з'являються потайні кишені для різноманітних дрібниць, петлі та інші пристосування. У будь-якому разі, актори повинні любити свій костюм і відчувати себе в ньому затишно, зручно, як в домашньому одязі [1].

Театральний костюм запрошує також і глядача вбратися по-особливому. Глядач і досі у більшості випадків ретельно продумує свій костюм, збираючись до театру. Інколи в сучасній сценографії глядач виступає частиною вистави і тоді його одяг несподіваним чином трансформується в театральний костюм [1].

Отже, костюм надає необхідної інтонації виставі в цілому, виступаючи знаком і ключем до сприйняття всієї сценографії і режисерської концепції. Костюм підкреслює, забарвлює образну мову вистави, презентує не лише історичну епоху та ідейне навантаження п'єси, а й характер персонажа, його звички, здібності, історію, професію, вік, емоційність, розумові здібності, духовність і красу внутрішнього світу. Все починається з великої форми, з місця існування, простору – сценографії, а завершується, уточнюється і одушевляється костюмом, актором у костюмі, який існує у просторі сцени. Без цього процесу театр не був би театром, а лише величезною інсталяцією [1].

Список використаних джерел:

1. Ковальчук Л. Театральний костюм – важлива складова художнього образу вистави. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apmpmn_2010_3_39
2. Лексика – українські енциклопедії та словники. Театральний костюм. URL: http://leksika.com.ua/11410806/ure/teatralniy_kostyum
3. Макарова Е.В. Театральний костюм і аксесуари як один зі способів формування зовнішнього іміджу театру. Тамбов, 2017. URL: http://www.tambovcentr.ru/joomla/images/docs/metodichki/Teatr_Kostym.pdf